

давно комуністів або до суду, арештів той муз. Ваторія або до Врєгілок.

ГОЛОСИ ПОЛЬСЬКОЇ ПРЕСИ.

„Огірчення і біль“.

„Газета Курер Пала“, широко підтримуваний українськими читачами, який в опрацьованих листівках про події створив уже цілу калкову офіцію на тему оповістей з тисяча в одній ночі, в ч. 810 з 8. п. м. містить передовицю під нарисом: „Огірчення і біль у Львові“.

В приводу чого огірчення і біль? — ситтєм цікавий читач. А в приводу того, що

„політика, яку ведеться супроти руської меншости, є така фатальна, що з одного боку викликає серед українців все більше роздвоєння, а серед польського громадянства сумнів, чи живе воно у себе в краю, в Польщі — і чи втілюється правами народу шопайменше рівноправного“.

Мовляв, на вулицях Львова є тероризовані поляки так, що на Руській вулиці адержуються говорити по польськи. Це мало стрінути кілька польських жінок, за якими пішли то „українські герої“ врячали „За Сян“.

„І немає нічого — лише пей сентиментальний“ орган — хто заступився за маластованими жінками і дорозово похарає гайдамацьких героїв за публічне насильство! Такі випадки є щораз то частіші, а безкарний їх спільний підтримує в розбешу українську завазність. Коли такі факти будуть довше терпіти, то без сумніву Львів з часом почне м перемишляти в бастіон українцям у якому будуть гостювати русинські порозоротиці і підполки“.

До тогож українці з дня на день випускають перухомости у Львові за гроші, видобувані агітацією з Америки, а леш усього „теплою рукою“ одержуємі з „Верліна“.

На тому не відець.

„Все частіше появляються на вулицях Львова ліві крамничі з вінісками і пацисками виключно в українській мові. Ї де головни крамничі з люксусовим товаром“ (!). А їсткують ті крамничі (отежидно, їсткуючі тільки в фантазі курерського підполка), щоби „українськими написаним асертцували лавоні „український“ характер міста“.

„Огірчення і біль“ їсткує у Львові також із того приводу, що піби то урядовці української націоналности є упривілесні, бо вони піби то є скупчені виключно у Ст. Галичині — тоді, як урядовці польської націоналности терплять кривду, бо їх перевидаються в корінню Польщу.

„В той спосіб Вєходни Малопольска одержала цілі падри українських урядовців, які більше займаються агітацією і підбурюванням темних мас, як працею для держави, бо радше стараються їй шкодити“.

Польське громадянство, видячи „безкарність і дезорієнтацію міредатних чинників і амобілізування кадр урядовців агітаторів, оплачуваних з польських кишень, починається у Львові як на аву-кани і попадає в стан повної депресії“.

Не будемо вичерпувати всіх цих підбурюючих фантазматорій, а згадаємо лише, немов то „українці віддавали були зорганізовані й оборонні і патримли на безборонне польське громадянство та на безкарність властей безпеки, які не знали, як поводитись в часі кривавих випадків, щоби... не паравитися Варшаві“.

Українці є так страшно упривілесні, що для їх гарних очей нема у Львові відліду ПКО і через них не будувється лавачої радіостанції, щоби „випадали і концерти, надавали в польській мові, по „дривали“ українських агітаторів,“

І висновок:

„Як довго триватиме став річей „поменшування“ польського населення коштом але арозумілої толеранції супроти українців, так довго польське громадянство у Львові підлягатиме депресії і пригнобленню“.

Тепер — мовляв — є ще гірше, як було в рр. 1919—20, бо тепер

„українам їде постримним походом і то не революційним, але — концесіонованим державою. А гроші, що обильно пливають з Берліна й Америки в користь штучної українзації Львова, підтікають ноги і духа польському громадянству“.

„Методи гідні провокаторів“.

Під таким зивовим наголовком приносить львівська бруква „Газета Поралла“ передову статтю, в якій між іншим, читаємо такі висновки:

„В конкретному випадку цілі провокаторів досягала тільки в дуже незначних розмірах. Викликаний відрух польської суспільности був нагальний, але скоро його стримано. Велику заслугу в тім направи має львівський воєвода, якого шасливий інтервенції аездячує передовсім львівський університет, що не втягнуло його у крутім національної боротьби. В результаті вже по кількох днях замисці плляновішого напруження — масмо підкозите відпущення, доказ, що польська суспільність при усій своїй запальности є вірна. Однак ми агадали, що спроби виведення мас з рівноваги можуть повторитися. Не знаємо, коли по буде і в якій формі. Не знаємо також, чи до діяючих атрах, які приліс і-ий листопад українській стороні, не піда через ті підземні канали, що лучать офіційну українську політику з вськими

УВО, узасаднена рада: дайте, цавове, нже спокій, бо не пас за дорого коштує. Але на вський випадок треба бути приготаваним, треба його радше сподіватися, ніж обманювати себе бєатинністю протипаніка. А на випадок нової провокації належить робити так, щоби реакція з нашого боку не була на млин дру-гої сторони. Реакція мусить бути продумана і доцільна“.

Шож? Коментарів не даємо і вони хіба непотрібні.

*****
1888 — Просвіта — 1928 р. Це предова дорога освідомлюючої праці над Тобю, Громадлинню. Подумай, чи Ти виконав свої зобов'язання супроти Просвіти?
*****

Закарпаття.

Краєві й окружні вибори.

Дня 2 грудня ц. р. відбудуться на Закарпатті краєві й окружні вибори. Всі політичні партії приготавляються заада-гидь до цих виборів, щоби провести якнайбільше своїх кандидатів. Чеські партії розвинули вже горичкову діяльність, особливж чеська аграрна партія.

Наші економічні досягнення.

Найбільша наша фінансова інституція на Закарпатті „Підкарпатський Банк“, акц. т-во в Ужгороді, може поведичитися дуже гарним розвитком, ставши важним і консолідуючим чинником цілої Підкарпатської Русі. „Підкарпатський Банк“ приступає саме тепер до аангнення мону-ментальної банкової палати в Ужгороді в самім центрі міста, а в Хусті й Мукачеві вже збудував прегарні доми для своїх філій. Дім у Хусті стоїть у найбільш оживленій часті міста і є його окрасою, а дім у Мукачеві, поставлений напроти церкви, своєю красою і солідністю дуже добре гармонізує з тою багатою частиною міста, в якій він знаходиться. Дня 28 м. м. відіано цей дім до ужитку загалу. — Тиха, але солідна і витривала праця приносить свої овочі.

Чова орієнтація жидів.

Ужгородська „Свобода“ повідомляє: Наші жиди в найновіших часах орієнтуються на аграрну партію. Це значить, що буде видаватися ще більше ліцензій і буде будовано ще більше чеських шкіл...

Ясінь має 42 коршми!

В Ясіню є 42 коршми, з того 32 в руках жидівських. З того найкраще видно, як там дбають про добробут та освіту наших туцулів.

Арештування редактора „Карпатської Правди“.

Посиф Бойчук, редактор комуністичної „Карпатської Правди“, написав у тижні м. р. в своїй органі статтю, в якій звинувачив Чехословаччину в посягненні на Радянському Союзі, то комуністи зму-нутись проти чехословачької армії. За цю статтю ужгородський суд засудив Бойчука на 3 місяці тюрми і тепер його крестовано для відсидження тої кари.

Відкриття пам'ятника Масарика в Ужгороді.

Дня 28. м. м. в 10-ліття чехословачької республіки, відслонено в Ужгороді свя-точно пам'ятник прєх. Масарика, робіте закарпатської скульпторки Маличєвої. В святі брали участь уряди, війська, церква, ріжні установи, школи і маси народу. Промовляли: посадики міста Константн Грабар (перший — по українськи), з-р Маркль (по чеськи), Гєтро Сова (по російськи), А. Маргоній (по мадярськи) і Террай (по словацьки). Після відслонення пам'ятника аложено під ним 35 вішків Пам'ятник має 7 метрів висоти, його основа з граніту, а фігура прєх. Масарика в сталевій поставі — з бронзи. Пам'ятник коштував 250 тисяч ч. к. Місто Ужгород було прикрашене чеськими державними й жо-то-бланинними прапорами. Після відслонення пам'ятника відбувся в місті ріжні торжества.

За океаном.

Поміч „Рідній Школі“.

Дня 14. жовтня ц. р. відбулося велике віче в справі допомоги „Рідній Школі“ в Ньюарку, Н. Дж. На віче прийшли наші люди без ріжниць партійних чи інших по-глядів і після палкої промови староукраїнського делегата п. Ясінчука зібрано на до-помогу „Рідній Школі“ понад 700 доларів; крім того аложили окремо 25 доларів на дальшу його подорож, щоб не рувати нічого із зібраних сімх фоток. Президи-ком віча був власник фотографічного за-кладу Григорій Ділоха, котрий дуже гар-но його перелів і сам причинився до успі-ху збірки. На вічу були переважно жиди.

Українці!

Не забувайте, що чи-сло Українського ви-борчого Комітету обез-печених у Касі Хорнх міста Львова є . . . . . і з тим числом їдїть до виборів в дні 17. і 18. листопада!

Є. ОНАЦЬКИЙ.

Неаполь — місто і море.

Ось я і в Неаполі. І відразу перше розчарування! Неаполітанський бруд став просто приповідковим. І вський більш-менш поважуючий себе турист уважав своїм обов'язком довго і совісно захоплюватися красою неаполітанської природи і так само довго і совісно обурюватися брудом і нахабством неаполітанських мешканців.

І відразу розчарування. Неаполітанський дайрєс далеко краший і більший за римський. Юрба туристів, вилізши з потягу, непомітно ростанула в безконечних салях і коридорах. При виході — величезний ланцюг готельних прислужників ви-гукував назви своїх готелів, але захоплювався цілком спокійно і не рева з рук мого білого куфєрка, як я того ждав. Від дайрїса до вулиці в безконечність ішла низка черво-них аут — така, — і на чолі сто-ля поліцей у парадній формі, сід-куючи, щоб шофери дотримували черги. Нюдин з них не міг рушити з місця, поки поліцей не махав йому рукою. Тут я найшов більш ладу і дисципліни, ніж у Римі. Пізніше я найшов теж і більше суворости та поліційного догляду взагалі. В провінції ааждаї вимагаються дове-сти накази столиці — до абсурду, і

не дурно і в нашій Галичині деякі священики та єпископи хотять бу-ти більшими католиками, ніж сам Папа римський.

Та ці мої думки мабуть були дуже не до речі, бо зараз же я був вина-городжений за них доброю гулею на добі, — таксі тут далеко нижчі, ніж римські, і я, зайнятий очевидяч-ки новими враженнями, не розрачу-вав добре розмірів. Більше я в Не-аполі автомобілями не користував-ся. Не брав я ні таксі, ані автобусів, ані візників, — бо і за ті три черсти години, що провів в цьому першому таксі, добре пізнав всю привабли-вість неаполітанського бруку. Май-же всі вулиці в Неаполі вимощені величезним камінням або камінни-ми плитками, і аніше в останні часи почали вживати асфальту. Тому пі-сая гладеньких римських вулиць мені здавався справжньою муюю цей переїзд від дайрїса до вулиці Кораччольо, де жила місс Алєн.

Зате тут я відпочив і тілом і ду-шею. Автомобіль плавно біг по ас-фальту, а око так само плавно бігло по блакитному морі, зачепляючись сам-там то за біле вітрило, то за ма-леньку чорну крапку рибального човна то за далекі гори протилеж-ного берега Неаполітанського залі-ву. День видався напрочуд гарний. Блакить залізала весь простір і ви-блалась голівну красу італійського пейзажа. Та мабуть і кожного пейза-ж — красу світла і бара. Як відчуваєш — красу сонця, шого дайного бога і

класичного людства. Він дійсно тріюмфував тут, кидав повними жменями блискучі проміни на раді-не море, і воно тремтіло і сяло під цим дощем світла. Мимоволі прига-дуєш Нєрєїд, цих жарталивих німф моря, з блискучим волоссям і ве-ликими задумливими очима, а най-більш — одну з них — Партєнопєю, що, піднісши над хвилю своє біле прегарне обличчя і розкішний ча-рівний бюст, сідкувала, як атомє-ний корабель Улісєа складав свої цїрвані в довгих мандрівках вітри-ла, і готувалася розпочати свій при-вабляний, але такий небезпечний спів морської Сирєни.

„Кастель дель Ово“ — сказав мій шофер, і я з цікавістю глянув на те місце, де колись стояло святилище прегарної німфи, а тепер підноси-лися старі, задижені мури середне-вічного замку, що служила для мо-дерних неаполітанців військовою в'язницею. Вузька смужка землі ви-азала його з землею, формуючи ма-ленький півострів, і навкруги роїло-ся від рибальських човнів та невелич-ких суден під вітрилами. Скільки гинуло їх підчас бурей — у розлю-чених хвилях, — але певно нікто на них вже не агадував про давню Си-рену, що піби вигублювала давніх мориків. Іменєм Сирєни — Партєно-пєя — називалося колись і саме мі-сто, але, зі зміною ріжних обставин, загинула чарівна Нєрєїда, загинуло і її місто, залисєць нього мислєсо Но-

не місто — Неа Поліс, або вже по нашому Неаполь.

От ми і приїхали. Обшарпаний хлопець, син портїєра, схопив мій куфєрок і заваня, що він мусить до-го нести, бо в ліфт не вільно класти куфєрка. Ліфт для людей, але не для їхніх річей. Але і „люди“ мусь-ля платити за кожний раз по 20 цент. Таке правило в Неаполі. Проти „правил“ не підєш. Але на вський випадок я поїцавився ванати, чи нема в Неаполі ще якихось цікавих „правил“, і довідався, що є. Напри-клад, вихідні брами на вулиці му-сять обов'язково замикатися в 12-й год. ночі, і можуть бути відімкнені аніше в 7 год. ранці. Колиж ви приї-дете на п'ять хвилин пізніше чи на п'ять хвилин раніше від встановле-ного терміну, однаково, чи ви налі-бєте вийти чи вийти, то мусить пла-тити 2 ліри. Не більше і не менше. Все те точно встановлено і амірено. На все мусить бути дисципліна.

Певно, річ добра дисципліна, о-собливо, якщо вона встановлюєть-ся портїєрами. І тут я пізнав ще од-ну ріжницю між столицею і провін-цією: в Римі портїєри вже аспіа-ціозито переїнятиє свідомістю своєї людської особистості і дисци-пліни, а неохотною пємі-стю, що ніч дана людям для спанія, повиймали дайрїки з вихідних брєм. Ви можете давонити і бити в брєму, скільки вам забачеться, ви можете навіть використовувати всі свої при-родні — як думки, мого і чавїть го-

ТРИБУНА

гарсонки, жакети, панчохи, мужеські камізоли, рукавички, скарпінки, як також цілий ряд артикулів, що входять в обсяг одягових виробів
по найнижчих цінах ринкових поручає
Ф-ма ТАДЕИ ВІТЕК, Львів, вул. Рутівського ч. 1.

жінки Лиса Наций це в найліпшому році свого життя. Під час свого поїзду в Женеву, преса завважала публіку літературних промов, які безсумнісно могли бути виготовлені тому 50 літ. Ціле шаста для Лиси, що сали зібравли виглядали як театр, а по боках в три великі залони, а інші виходили молоді дівчата з бор секретаріату Лиси. Коли яка дівчина має гарний новий одяг, вона рада, аби на неї звернули увагу. Тому відселонняши асслону, вона стає в драматичній постані і гандить на сцену. Це авертає увагу публіки, а далі всіх літературних промови. Той бачути оживлення на сцені, думки собі: Ну, пречинь акціи мої промова порушила публіку. Але інакше він не має би до кого домітити її, бо положення публіки вже зрештє вийшла, а прута попадає в глибокий сон. Хіба ще одна промова Бріана може зацікавити Лису, але позитим то дівчата мусять ратувати її перед сном.

Театри.

Великий Міський Театр:
Пятниця 9-го, г. 7-30 веч. „Дякую за службу“.

Кіна.

„Аполло“: „Президент“.
„Лев“: „Дикунка“.
„Одеса“: „Титанік“.
„Палас“: „Янгох вулиці“.
„Фатаморганта“: „Виродження“.

Дописи.

ЛУЦЬК. („Рольнік“). — З діяльності „Проміснів“.) Нема-то кращого політика і вчителя, як життя. Люди фантазують, описують себе соловками мріями, або, навпаки, намагаються ставити перепони тому, що не згоджується з їхніми фантазіями, — а життя робить своє: фантазії розбиває, перепони усуває, торощить штучні комбінації і саме виводить люде на пряму стежку. В той час, коли над Волинню лунав вісник про „спілкування“, а деякі українці вірили у його можливість в реальному житті, в Луцьку сталася дрібенька подія, що досадно показала всю тому правду цього спілкування. Тут існувало сільсько-господарське т-во „Рольнік“, у членів якого романтично настроєні деякі українці отримували біля 70 відсотків усього їх складу, а завдяки цьому й самі їли мазаний хлібчик. Здавалося, що ідея спілкування сконкретизована. Із скликання загальні збори. Сталося так, що вийшло майже виключно поляки-осадники. Значна буча іза того, що до „Рольніка“ заведено українство — український наміс на шийді поруч з польським. Молоді українське слово до дядька, що не розуміє по польськи, присутність українців-службовиків. П. Грєбовському, що допустився таких „злочинів“ у „Рольніку“, викладено нотум недоіри. „Рольнік“ перероблено на „Осаду“, а романтичними українцями дано до арозуміння, що більше нема потреби в їхній допомозі. „Мурин зробив своє діло — мурин може відійти“. З цього приводу в Луцьку в регіональних колах повстало замішання. Прообраз дієсного „спілкування“ зникнув за разом. Хоча ж тут, що являється заходів в напрямку збудовання постанов замначених зборів та продовження старого спілкування. Та факт залишились фактом. Вна починає привертати романтиків до думки, що єдиною істотною формою спілкування є жити окремо по заповіді: „що твоє — то твоє, а що моє — то тобі зась до того“. Так розмужували де-е-чому українці, росіяни, жида, німці — й спілкування в них простіше без тих містерій, боілі і корвіч, якіми в повні українсько-польські відносини. — Після кількох місяців сумної перерви драматичної секції при „Проміснів“ нерешті вдалося силами присутніх тут факхових артистів за допомогою аматорів відкрити театральний сезон: 28 жовтня в міському театрі відбулася попузавена вистава драми „Бєзробітні“. Учаси у нїй брали артисти: п. п. Орєл, Ароєва, Шафарчук, Стєпєнік і Бахї, в антракті головна драматичної секції В. Острєвський оголосив, що „Проміснів“ має на душі ставити дивити попузавенї вистави для сезони, робити їх, уникати і т. д. На свято 10-ліття „Проміснів“ підготували висту „Гетьман Дорошенко“.

ПІДПІСЬКА ПА-РОХІЯ, станція 3 км. (на Філії), перша і хата муровані, дуже догідна для посилюючих діти до школи, поле добре, численна пар Переміщення до замін на рїновартїсїт. — Зголошення: Уряд парохїальний, Луцьк горїшний, поч. Спас. 883 3—3

КОНЦИПІЕНТ ад-вокатський і до-кторатом і практи-кою судовою і адво-катською пошукє посади у адвоката. Зголошення до Ад-міністрації „Діла“ під „Юрист“. 885 2—3

ТКАЦЬКО - книж-ницький курс (4-місячний) для ін-структорів (ок) роз-починаєся для 22. XI. ч. р. По курсі пуб-лічні свідчення, о-плата 15 зл. — Зго-лошення: Ткачєв „Textyl“, Рана ру-ська. 890 1 3

ФОТОГРАФ Я-НУШЕВИЧ, вул. Вініченго По-ля ч. 1. (біля Зеле-ної) Тел. 59 60. 882 3—5

ГОДИННИКИ тільки найліп-ших фабрик пречїай-ні продє за готїв-ку і на рати від де-сятків дїт з найліп-шої сторони зїсна Фірма Іван Зель-тенрайх, Львів, пл. Марїїська ч. 5. 117-7

ШОВКИ, ведьве-ти і інші ма-теріали на суки і підшїви найдеше-ше **БЛЯШТАН** вул. Валова ч. 11. 818 5—6

НА РАТИ ОТО-МАНІ 55 зл. **КАНАПКИ** 55 зл., фотелїни до роз-кладання 45 зл. — Фабрика Закс, вул. Личаківська ч. 132. 5—12

† ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Чавс Іван, ініваді Української Галиц-кої Армії, родом з Лєшкова пов. Соєвєд, помер для 5. XI, в Загальнім шпиталї у Львовї в 31. році життя. Покійний страция вогу в українсько-польській війні, а в таборї доловєних занедужав на сухоти, які й приспїшили його смерть. По новоротї в табору знайшов лєжїст у Домї Українських Інівадіїв у Львовї, а останній рік проївї у Заїстї для Інівадіїв-суїтїників У. Г. А. у Вінни-кат. — В. И. П.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Новий Український Театр днр. П. Карабієвична на Волинї. Турїйськ

10. XI. День і Ніч. 11. XI. Вїв. 846 8—7

„Секція Помочі Дорослаїм Моло-ді“, що утворилась при Краєвїм „Т-ві Охороши Дїтей і Ошиї над Молоді“ для матеріальної допомоги учням середніх шїл, комунїкує нам! Дотично комунїка-ту секції, помішеного в „Дїлі“ з дня 1. листопада ч. р. ч. 246, в збірїку обату, бізлє, продуктів і хинжол або грошей для білої шїкїної молодї, управа секції просїть усіх громадян, що бажать такі жертви складати, відставити їх не до домішки Пастї, але до управи Фїлії української акадїмічної гїмнїзїї при вул. Рутівського (будинок Народного Дому)

Присилайте передплату!

Приходить сонце до хати.

Виплачується негайно суму 20,000 зол. кожному, хто в який небудь спосіб міг би доказати, що мило Sunlajt має в собі шкідні домішки. Мила Sunlajt уживають не тільки до прання, але і до домашніх порядків. Мило Sunlajt є найбільше розповсюдженим милом на земській кулі, це є оречення газдинь всіх народностей

SUNLAJT

МИЛО

Lever Brothers Limited, Amraia.

P.S.L. 1-24

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

ЛІЖКО можливе на рати 200 зл. На провінцію без поруки. Фабрика Закс, Личаківська 132. 753 5—12

ПЛАТІМО високі ціни за золото, брілянти і перли Домбров-ські-Розєвєвські, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2, Опїшка безплатно. 2481 2—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Спеціалїст лєдуг лєгїліа, серця і жєлудка

д-р Фелїкс Ган

Львів, Городецька 46.

432 Перевїтлення Рєнтгєном. 8—24

ДО ЧЛЕНІВ ПЕНСІЙНОГО ІНСТИТУТУ у ЛЬВОВІ.

Пригадується, що VI. Звичайні Загальні Збори Пенсійного Інституту Українських Приватних Службовиків у Львовї відбудуться для 10. листопада 1928 р. (субот-а) о год. 17-їй (3-та попол.) в залї Т-ва „Українська Бєсїда“ („Народний Дїм“) у Львовї, вул. Рутівського ч. 221. з порядком нарад, оголошєннї в шєдєнїнцї „Дїло“ ч. 241 (11.492) з дня 27. жовтня 1928 року.

ВІДІЛ

891 1—1

Старшина Пенсійного Інституту.

Д-р Мирон Вахнянин повернув з Карльсбаду

мешкає і ординує

вул. Сенаторська ч. 11 а

892 від год. 4—6. 1—1

Дочці до виправи купи

гарне накрїття столове

з альпаки або з плятеру

у єрмі

Антїн Гальські

Львів, вул. СОБІСЬКОГО 3.

1—1

ЛІЖКО позавє „Патєнт“ з матє-раїом, займає як найменше місце **30 зл.** На про-вінцію висїлаю по одєржанню заят-ку. — Фабрика **Закс** Львів, вул. Личаківська ч. 132. 894 1—5